

dagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds kom med, forekommer mig at være i den Grad løs og fransk, at jeg slet ikke frygter for, at den skal kunne finde Indgang paa en dansk Rigsdag. En lignende Vitring, som kom i næstforegaaende Møde, men som ganske vist er af meget mindre Betydning, skal jeg blot tillade mig at skænke et Par Ord. Det var den Vitring af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen), at, da Privilegier kun kunde trives under Hemmeligholdelse i Skjul af hemmelige Forhandlinger, saa var det med det Samme givet, at den Forsamling, som Fællesforsamlingen vilde bringe tilveie, og som bestaaer af lutter privilegerede Individuer, maatte absolut fordrø Forhandlingernes Hemmeligholdelse. I den Anledning skal jeg kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det engelske Aristokratie, som dog er temmelig stærkt privilegeret, har netop troet at maatte beskytte sine Privilegier ved den fuldstændigste Offentlighed. Og derved maa den ærede Rigsdagsmand være gjendreven. Dette med Hensyn til Valgrets censussen.

Der er endnu een Ting, hvorom jeg kunde ønske at høre en bestemt Udtalelse fra det ærede Ministerium, forinden jeg tager min Beslutning i nærværende Sag. Jeg siger en bestemt Udtalelse, fordi jeg har lagt Mærke til, at Ministeriet ikke vil gaae ind paa nogen som helst Betingelse. Det Punkt, jeg vil berøre, angaaer Slesvig, er altsaa ogsaa et af dem, som Rigsdagsmanden for Belle Amts 3die Valgkreds (Hammerich) isærdeleshed fremhævede. Det gjør mig ondt, at jeg her nødes til at omtale de slesvigiske Forhold, uden at den Mand er tilstede, hvis Tilstedeværelse jeg netop særligt kunde ønske; men jeg kan ikke tage Hensyn dertil; thi hans Afstiltedevarrelse maa han selv tilskrive sig. Som Rigsdagen vil erindre sig, er den slesvigiske Minister den eneste danske Minister, der aldrig tager Sæde eller giver Møde paa Danmarks Rigsdag. Man vil maaskee sige, at han ikke har Noget med Danmarks Rigsdag at bestille, men der til svarer jeg: saa meget desto værre for ham. Den første slesvigiske Minister, vi havde, Til-

slisch, fandt det ikke uføreneligt med sin Stilling tillige at være ansvarlig Minister uden Portefeuille, og som saadan at give Møde paa Rigsdagen; og den anden slesvigiske Minister, Bardensteth, ansaae det ikke under sin Værdighed at vedblive at være dansk Rigsdagsmand . . .

Formanden: Jeg troer, at det vilde være ønskeligt, om den ærede Rigsdagsmand vilde afbryde her. Det vedrører aldeles ikke nærværende Sag, hvorvidt det stemte med Bedkommendes Anskuelse at være her tilstede som Minister.

Varfod: Jeg har allerede sagt, hvad jeg i den Retning havde at sige, men naar jeg har tilladt at udtale dette, saa var det ene og alene for at gjøre opmærksom paa, at det ikke var min Skyld, naar jeg her kom til at omtale fraværende Mand. Hvad der med Hensyn til et slesvigisk Forhold vil indvirke paa min Beslutning, eller det, hvorom jeg kunde ønske en særlig og aaben Udtalelse af det ærede Ministerium, det skal jeg nu i Korthed tillade mig at fremhæve. Jeg veed meget vel, at jeg her besinder mig i en ganske særegen Stilling, og jeg har endnu aldeles ikke glemt, hvad der for henved 2 Maanedere siden hændtes mig i Flensborg; ei heller kan det undgaae mig, at man ikke behøver at befrygte Skindet engang af Hævnhyge, hvis man vil lade mig føle sin Uvillie over, hvad jeg anseer mig for forpligtet til at udtale i min Egenstabs af dansk Rigsdagsmand; men til intet af dette skal jeg tage det fjerneste Hensyn, og jeg skal uden videre gaae over til at erklære, at en af Betingelserne for mit Ja til Fællesforsamlingen vil det være, naar vi af Hans Majestæts nærværende Regjering fik et Tilfagn om, at Slesvig, der dog er en gammel Deel af Danmarks Rige, og som i sin Tid fik Ord og Brev paa Deelagtiggjørelse i Danmarks Riges Grundlov — at dette Slesvig ikke fremtidig maa have en Forsamling, der i mine Dine minder langt mere om tydf Trældom end om dansk Frihed. Jeg vil fortælle de ærede Ministre, hvad de maaskee ikke vide, at man i Slesvig begynder at faae det Ordspog, at i det øvrige Danmark giver man